

Derfor undrer det mig, at Fremskridtspartiet på en gang kan stille sig op og fortælle, at de støtter det, mens de i virkeligheden samtidig tager en sætning ud af den præambel, som hele samarbejdet er bygget op om. Men der er jo snart ingenting, der skal undre én længere.

Så vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at det kan godt være, at jeg lyder, som om jeg ikke har hørt formiddagens debat, men hr. Keld Albrechtsen lyder, som om han ikke har hørt, hvad der er sket siden 1972 i debatten, og det er jo strengt taget meget værre.

Altså, Danmark sagde faktisk ja til at være med i Fællesskabet. Jeg giver ikke meget for det med 97 pct. af Enhedslistens vælgerskare mod den fælles mønt, for det var ikke det, jeg spurgte om. Det, jeg rent faktisk konstaterede, var, at Enhedslisten har større og større problemer med på en gang at køre sin bastante, halvreligiøse anti-EF-holdning og samtidig være skeptisk over for det ene glimrende forslag efter det andet til indsats omkring miljøet, omkring arbejdsløsheden osv., der kommer i EU, og jeg er meget spændt på, hvor længe bukserne kan holde.

Hvor længe kan man blive ved med at sige, at alt fra EU er dårligt, når det vælter ind med praktiske eksempler på, at EU faktisk kan gøre noget godt?

Det bliver forhåbentlig forstærket på regeringskonferencen, sådan at man får en endnu stærkere indsats på de her områder. Så bliver det morsomt at se hr. Keld Albrechtsen hoppe rundt og forklare, hvorfor man også skal være mod de gode tiltag, der jo gør mange ting.

Hr. Keld Albrechtsen har åbenbart ikke forstået, at for mig er der forskel på at diskutere emnet og så de danske forbehold. Vi har accepteret, at de andre kan gå videre på områder, hvor Danmark står udenfor. Det betyder også, at de områder selvfølgelig kan diskuteres på regeringskonferencen, men det ændrer da ikke noget ved de danske forbehold.

Så er diskussionen selvfølgelig, om vi skal deltage aktivt i den debat eller vi ikke skal. Der mener Enhedslisten åbenbart, at vi ikke skal – det er at sætte os uden for indflydelse – mens vi mener, man skal være med og så markere, at vi alligevel ikke selv er med i det.

Som svar på det direkte spørgsmål om politiet: Jo, hvis de andre lande ønsker, at politiet skal flyttes fra søjle 3 til søjle 1, så skal Danmark ratificere det med det forbehold, der ligger i vores danske forbehold. Vi skal ikke standse de andre

lande, hvis de vil have det flyttet, men Danmark skal fastholde, at vi kun kan deltage, såfremt forbeholdet her bliver fjernet af den danske befolkning ved en folkeafstemning. Sådan ser det faktisk ud med CD-briller.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var dog utroligt. Hr. Peter Duetoft er vel forhåbentlig vidende om, at når man skal stemme om en traktat, så er man nødt til at tage den, som den står der. Så kan man stemme ja eller nej, ergo er man nødt til at afveje: Hvad taler for, og hvad taler imod? Godt.

Allerede i 1957 kom den store union, og da vi stemte om den i 1972, sagde vi: Der er så meget positivt, så vi stemmer ja.

Da vi gik ind for det indre marked i 1986, da var der så meget positivt, ja, vi stemmer ja. Men vi har hele tiden sagt, at den sætning, der hedder hen imod det stadig snævrere samarbejde, er vi ikke særlig glade for. I 1992 var vi gået for langt. Det sagde vi klart og tydeligt, og hr. Peter Duetoft kan forhåbentlig også godt huske de debatter, han og jeg havde her i salen, og hvor jeg blev ved med at sige, at nu er vi gået for langt. I 1986 sagde vi hertil og ikke længere, men i 1992 var vi gået for langt.

Derved må det blive: Vi ønsker stadig væk, at man laver en traktatændring bl.a. her, hvor den ene sætning »hen imod en stadig snævrere union« bliver fjernet. Vi mener nemlig i Fremskridtspartiet, at det vigtigste, vi kan gøre for europæere, er at lave konstruktivt samarbejde, ikke at lave et forenet Europa.

Så synes jeg, det er helt utroligt, når hr. Peter Duetoft nu forklarer så pædagogisk og fint, at han ikke bryder sig meget om de her forbehold – det ved vi godt – men at den danske regering selvfølgelig skal kunne deltage i diskussionen om, hvorvidt vi skal have politisamarbejdet puttet over i søjle 1, således at vi kan få lavet et politikorps. Jamen det er da helt fint. Vi skal bare huske til sidst at sige: Men i øvrigt er vi ikke selv med.

Og hvad sker der så? Pludselig står vi der, og så skal hr. Peter Duetoft sige: Ja, nu er vi jo nødt til at være med. Nu er det et fait accompli. Sådan er det.

Men det, Fremskridtspartiet ønskede og stadig ønsker, er, at vi sidder med ved bordet for at kunne forhindre, at det kammer over, for vi skal være med til at forhindre, at Unionen bliver til de forenede europæiske stater.